

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyň: **xxxxx**
bytem X
zastoupeny advokátem Mgr. Alešem Koubkem
sídlím Renneská třída 393/12, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlím Vyšehradská 424/16, Praha 2

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

I. Zásah žalovaného spočívající v neschválení účasti obou žalobkyň na školení ve dnech 20. – 22. 9. 2021 byl nezákonný.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobkyním částku 30 910,40 Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku do rukou Mgr. Aleše Koubka, advokáta.

Odůvodnění

[1] Žalobkyně napadly postup, kterým žalovaný neschválil jejich účast na školení ve dnech xxxx domáhaly se prohlášení nezákonnosti tohoto zásahu.

[2] V žalobě uvedly, že jsou státními zaměstnankyněmi ve služebním poměru u žalovaného v xxxxx (dále také jen „KVZ“), zařazený na služební místo xxxxx v oborech

služby xxxxxx. V čase zásahu byly zařazeny mimo výkon služby kvůli čerpání rodičovské dovolené, zároveň byly zaměstnány na dohodu o pracovní činnosti v rámci projektu *Zvyšování povědomí o judikatuře Evropského soudu pro lidská práva a dalších mezinárodních závazcích České republiky v oblasti lidských práv*, hrazené z norských fondů. Ve shora uvedených dnech se měly účastnit školení, které bylo hrazeno z těchto fondů, v jehož rámci plánuje KVZ organizovat vzdělávací akce pro zaměstnance ministerstev a úřadů, podílet se na nich budou i žalobkyně. Dne 15. 9. 2020 Odbor rozvoje lidských zdrojů žalovaného sdělil emailem, že žádost je schválena všem zaměstnancům KVZ kromě žalobkyň.

[3] Uvádějí, že žalovaný nereflektoval, že mimo zaměstnanecký poměr v rámci dohody o pracovní činnosti jsou žalobkyně státními zaměstnanci ve služebním poměru, právo na prohlubování vzdělání obecně vyplývá z ust. § 79 odst. 2 písm. d) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*služební zákon*“), poukazují pak dále na ust. § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 144/2015 Sb., o výkonu státní služby z jiného místa a pravidlech pro vytvoření předpokladů sladění rodinného a osobního života s výkonem státní služby (dále také jen „*nařízení vlády*“). Účast na školení byla pak i v souladu s náplní práce žalobkyň v rámci služebního poměru. Druhá žalobkyně nadto namítá nesoulad důvodu neúčasti s náplní práce uvedené v její dohodě o pracovní činnosti.

[4] Popisují okolnosti bezprostředně předcházející školení, kdy se domáhaly nápravy u státního tajemníka žalovaného, podaly také stížnost proti postupu služebního orgánu podle ust. § 175 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, do dne podání žaloby na tuto stížnost nebylo reagováno. Namítají dále, že sdělení, které jim bylo zasláno dne 30. září 2021, ve svých důvodech nekoresponduje se sdělením ze dne 15. 9. 2021. I kdyby se na státní zaměstnance na rodičovské dovolené nevztahoval vnitřní služební předpis žalovaného, kterým se stanovují pravidla vzdělávání zaměstnanců, je podle jejich názoru v rozporu se shora uvedeným nařízením vlády; poukazují na to, že žalovaný prosazovaný rovných příležitostí označil za dlouhodobou prioritu. Poukazují na to, že žalovaný schválil účast na školení všem zaměstnancům KVZ, kromě nich, dvou žen, v čemž spatřují diskriminační jednání podle ust. § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 198/2009 Sb., antidiskriminační zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*antidiskriminační zákon*“), a znamenalo by to i diskriminaci nepřímou podle ust. § 3 odst. 1 tohoto zákona. Poukazují na analýzy Ministerstva práce a sociálních věcí a Sociologického ústavu Akademie věd a směrnici Evropského parlamentu a Rady 2006/54/ES, kdy by ust. § 79 odst. 2 písm. d) služebního zákona mělo být vykládáno v souladu s těmito směrnici. V poslední části žaloby poukazují na uznávanost pracoviště KVZ v odborných kruzích.

[5] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. Připomenul, že žalobkyně b) byla ve služebním poměru na dobu určitou, obě byly zaměstnány na dohody o pracovní činnosti, poukázal na služební předpis č. 3/2019, s nímž by účast na školení byla v rozporu, že míra využitelnosti byla zhodnocena jako malá, k čemuž navrhoval výslech svědků (zaměstnanců žalovaného, vesměs vedoucích zaměstnanců).

[6] Žalobkyně k vyjádření žalovaného podaly repliku, v níž setrvaly na svých argumentech, školení se účastnili z osmi zaměstnanců čtyři se služebním poměrem na dobu určitou, ohledně míry využitelnosti poukázaly na to, že se lektorské činnosti intenzívně věnovaly, znovu poukázaly na to, že školení bylo hrazeno z norských fondů v rámci konkrétního projektu, proto se jej nemohli zúčastnit jiní zaměstnanci žalovaného.

[7] Žalovaný k replice podal doplňující vyjádření, kde uváděl, že přípisy a vyřízení stížnosti nebylo zasaženo do právní sféry žalobkyň, žádosti o školení nemusí zaměstnavatel vyhovět každému, povinnost vůči zaměstnancům žalovaný plní i vůči těm, kteří jsou na mateřské nebo rodičovské dovolené, opakuje, že jedné z žalobkyň skončil služební poměr uplynutím času. Dále žalovaný doplnil před ústním jednáním další podklady (školení dne 14. – 15. 9. 2020, katalog kurzů SEDUO v roce 2020 – 2021, informační mail pro zaměstnance na mateřské nebo rodičovské dovolené).

[8] Žalobkyně k doplnění vyjádření žalovaného podaly další vyjádření, kde odmítají, že by ukončení služebního poměru jedné z nich mělo vést k nedůvodnosti žaloby, nesouhlasí s odmítnutím žaloby, že vzdělávání na kurzech SEDUO připojily mail, že se nevztahuje na zaměstnance na mateřské nebo rodičovské dovolené, v letech 2020 – 2021 ani nebyl zajištěn dostatečný přístup k licencím k účasti na těchto školeních.

[9] Vzhledem ke skutečnosti, že v dané věci nebyl veden správní spis v klasickém slova smyslu, soud nařídil jednání k provedení dokazování listinami (byť účastníci navrhovali rozhodnutí soudu bez nařízení jednání), které nebyly účastníky nijak zpochybněny (jedná se zejména o interní komunikaci prostřednictvím elektronické pošty a odpověď na stížnost). Při ústním jednání, kde účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali, soud tyto listiny k důkazu provedl.

[10] Na druhou stranu soud neprovedl navrhované výslechy svědků (zaměstnanců žalovaného), neboť pro posouzení věci taková zjištění nemají žádný význam s ohledem na právní posouzení soudem uvedené níže.

[11] Z interní komunikace prostřednictvím elektronické pošty je zřejmé, že skutkový průběh není předmětem sporu, byť se vyvíjela argumentace žalovaného. Ze sdělení manažera fondů ze dne 15. 9. 2021 je patrné, že žalobkyně se nemohou školení účastnit, neboť je nesoulad školení s náplní práce uvedené v dohodách o pracovní činnosti, dohody o pracovní činnosti neumožňují vyslat zaměstnance na školení, ale pouze na služební cestu a ochrana zaměstnavatele v případě první žalobkyně v době, kdy je na mateřské dovolené.

[12] Mezi účastníky dále probíhala četná elektronická komunikace, která je podle názoru soudu k právnímu posouzení nepodstatná – vyplývá z ní nesporný skutkový stav, že žalobkyním nebylo povoleno účastnit se školení, ty se tomuto postupu bránily.

[13] Z elektronické pošty (mailu) zaměstnankyně žalovaného na odpověď na mail vládnímu zmocněnci pro zastupování České republiky před Evropským soudem pro lidská práva ze dne 30. září 2021 vyplývá, že účast žalobkyň na školení nebyla povolena

z toho důvodu, že obě jsou t.č. zařazeny mimo výkon služby, a přestože je s nimi uzavřena dohoda o pracovní činnosti, nevztahuje se na ně služební předpis, kterým se stanovují pravidla vzdělávání zaměstnanců žalovaného. Školení v lektorských dovednostech bylo součástí projektu, do kterého jsou obě zaměstnankyně zapojeny právě prostřednictvím dohod o pracovní činnosti, zaměstnavatel musel zohlednit především náplň činnosti v rámci dohody o pracovní činnosti, ani u jedné ze státních zaměstnankyň není podstatou těchto dohod školení/lektorování.

[14] Z přípisu státního tajemníka v ministerstvu spravedlnosti ze dne 1. prosince 2021, čj. MSP-200/2021-ORLZ-OS/3, soud zjistil, že důvodem neschválení účasti byl ten, že žalobkyně byly zaměstnány na dohodu o pracovní činnosti – první žalobkyně na pozici xxxx, druhá žalobkyně na pozici xxxx. Činnosti v dohodách nezahrnují výkon lektorských aktivit v souvislosti s vytvořeným manuálem slučitelnosti. I v případě aplikace ust. § 3 odst. 1 nařízení vlády musí mít služební úřad prostor pro zvážení účelnosti případně vynaložených nákladů, nemůže být postaven před to, že by byl povinen vyhovět každé takové žádosti. Je bezpředmětné, že celá akce nebyla hrazena ze státního rozpočtu, nebo zda se jedná o prostředky z evropských fondů. Pokyn Národního kontaktního místa pro způsobilé výdaje v rámci „Finančních mechanismů EHP/Norska 2014-2021“ závazně upravuje pravidla způsobilosti výdajů, ve vztahu k účelnosti výdajů platí, že výdaj je způsobilý k proplacení z grantu, pokud splňuje podmínku souvislosti s projektem a zároveň je pro jeho implementaci nezbytný, tj. hospodárný, efektivní a účelný. Ohledně požadavku na odstranění nesouladu vnitřního předpisu (služební předpis o vzdělávání zaměstnanců) s podzákonným předpisem je uvedeno, že v brzké době bude do vnitřního připomínkového řízení zaslána novela, kde budou v předmětné otázce odstraněny možné interpretační potíže.

[15] Žalobkyně dále do spisu založily rozhodnutí o zařazení na jiné služební místo ze dne 24. února 2020 zaměstnankyně KVZ, z něhož plyne zařazení této zaměstnankyně na projektové služební místo projekt PDP 5 – Norské fondy s trváním na dobu určitou, pracovní smlouvu dalšího zaměstnance KVZ včetně dohody o její změně, kdy pracovní poměr byl sjednán na dobu určitou po dobu trvání překážek v práci u obou žalobkyň, rozhodnutí o přijetí do služebního poměru další zaměstnankyně KVZ ze dne 11. dubna 2018, a to na dobu určitou, se zařazením na místo vrchní ministerský rada oddělení řízení před smluvními orgány OSN, odboru Kanceláře vládního zmocněnce, v oborech služby zahraniční vztahy a služba, legislativa právní činnost, lidská práva.

[16] Dále z popisu služebního místa, které jako listinu předložily žalobkyně, soud zjistil, že u první žalobkyně v popisu činnosti je mj. obsažena konzultace jiným útvarům ministerstva v oblasti lidských práv, s ministerstvy a dalšími státními orgány.

[17] Z elektronické komunikace ze dne 28. července 2021 soud zjistil, že první žalobkyni nebyla umožněna účast na vzdělávací akci, neboť finanční možnosti žalovaného jsou ve výši 3 000 Kč pro jednoho aktivního zaměstnance za rok, proto není v možnostech rozpočtu výdaj uhradit.

[18] Ze stížnostního spisu, který soudu poskytl žalovaný (týkající se shora zmíněné stížnosti žalobkyň na postup žalovaného) soud zjistil, že druhá žalobkyně byla

rozhodnutím ze dne 11. června 2018 přijata na místo vrchní ministerský rada oddělení řízení před smluvními orgány OSN, odboru Kanceláře vládního zmocněnce, v oborech služby zahraniční vztahy a služba, legislativa právní činnost, lidská práva, oznámením o skončení služebního poměru ze dne 12. ledna 2022 bylo této žalobkyni oznámeno, že služební poměr ke dni 31. ledna 2022 skončil uplynutím doby.

[19] Dále žalovaný do spisu mj. zakládal nabídku kurzů v aplikaci SEDUO, žalobkyně dále založily mj. mail ze dne 24. března 2021 z odboru rozvoje lidských zdrojů, v němž je přímo uvedeno, že přístup k online vzdělávání je pouze pro zaměstnance ve služebním poměru, nevztahuje se na zaměstnance na mateřské nebo rodičovské dovolené.

[20] Ze služebního předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 20. srpna 2019, k vytváření podmínek pro sladění rodinného a osobního života státních zaměstnanců s výkonem státní služby, účinném od 7. června 2021 (dále také jen „*služební předpis*“), soud zjistil, že ten byl přijat v souladu s nařízením vlády č. 144/2015 Sb., podle článku 16 odst. 1 „*služební orgán umožní dle provozních možností služebního úřadu státnímu zaměstnanci zařazenému mimo výkon státní služby z důvodu mateřské nebo rodičovské dovolené ... na jeho žádost účast na vzdělávání v oblastech nebo činnostech souvisejících s oborem státní služby, ve kterém státní zaměstnanec vykonával službu před jeho zařazením mimo výkon státní služby...*“. Ve článku 21 odst. 2 je uvedeno, že „...Výše uvedené pravidlo se neuplatní, pokud jde o práva a povinnosti osobní povahy vyplývající z pracovněprávního vztahu podle zákoníku práce nebo služebního poměru podle jiného zákona.“.

[21] Městský soud v Praze přezkoumal napadený postup, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (ust. § 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „*s.ř.s.*“), a o důvodnosti podané žaloby po provedeném ústním jednání uvážil takto.

[22] Nejprve soud zvažoval, zda tvrzený postup žalovaného může naplnit definici zásahu podle soudního řádu správního, což namítal žalovaný, byť přímo ve svých procesních stanoviscích neuvedl, podle kterého procesního ustanovení by mělo dojít k odmítnutí žaloby (žalovaný tuto argumentaci vázal k důvodnosti podané žaloby). Soud dospěl k závěru, že tento postup může být zásahem, jak jej chápe soudní řád správní, neboť se jedná o jednostranný závazný postup vykonavatele veřejné moci, který může zasáhnout do právní sféry žalobkyň, přičemž na práva a povinnosti obou subjektů se vztahuje služební zákon. Ochranu žalobkyň jako státních zaměstnankyň v souladu se služebním zákonem podle názoru soudu nelze poskytnout na úrovni soudní moci jiným způsobem, než vymezením takového postupu jako zásahu a posouzením zákonnosti takového postupu. Argumentace žalovaného v jeho doplněném vyjádření, že tomu tak není, není opřena o větší rozbor a zůstává pouze v rovině názoru. Soud tak tuto část posouzení podané žaloby uzavírá úvahou, že pokud státní zaměstnanec má právo na prohlubování svého vzdělání (koncipované v současné právní úpravě pro všechny státní zaměstnance spíše jako povinnost), musí mít možnost se bránit u soudu postupu, kdy mu toto právo není v konkrétním případě umožněno vykonat.

[23] Dále soud uvádí, že posuzuje argumenty žalovaného tak, jak vyplynuly v průběhu řízení, tedy všechny argumenty, nikoliv pouze ty, které byly žalobkyním sděleny bezprostředně po neschválení jejich účasti na školení. Je pravda, že tato argumentace se v průběhu řízení mění, jak poznamenaly žalobkyně. Nicméně podle názoru soudu v žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, byť v případě případného konstatování nezákonnosti zásahu v minulosti, soud musí vypořádat veškeré argumenty, které do dne jeho rozhodnutí účastníci uplatní. Sice skutkový a právní stav soud přezkoumává k době, kdy zásah byl učiněn, nikde však procesní předpis (soudní řád správní) neomezuje účastníka řízení (zde žalovaného) v možnosti reagovat na podanou žalobu za situace, kdy závazné důvody pro postup žalovaného nebyly zjevné. Proto soud hodnotí veškerou argumentaci žalovaného, včetně té, kterou žalovaný uplatnil až po podání žaloby. Soud si je vědom, že takový přístup může být hodnocen jako porušení rovnosti práv účastníků řízení v obecném slova smyslu (žalobce musí vymezit žalobní argumentaci ve lhůtě pro podání žaloby, ačkoliv žalovaný důvody zásahu může následně měnit, čímž na straně žalobce obecně může dojít k omezení jeho možnosti argumentačně zásah napadat), nicméně soud v takovém případě může hodnotit případně doplněnou žalobní argumentaci žalobce v jím podaných procesních podáních (replika a případné další procesní úkony). Za takového stavu rovnost účastníků řízení je zajištěna z procesního hlediska tím, že žalobce na změněné důvody zásahu po podání žaloby může reagovat procesním úkonem, a soud žalobní důvody musí posoudit vzhledem ke změněnému postoji žalovaného. Soud si je vědom, že na tuto procesní situaci mohou být různé názory (obecně přijímáno již je, že takový postup je zásadně nepřijatelný u žalob proti rozhodnutí správního orgánu, kdy důvody pro rozhodnutí nemůže správní orgán měnit a doplňovat až v soudním řízení správním; v takovém případě by soud doplňující argumentaci nemohl připustit od obou účastníků soudního řízení). V případě žaloby na ochranu před nezákonným zásahem (resp. konstatací nezákonnosti zásahu v minulosti) tak má soud za to, že doplnění argumentace žalovaného je přípustné za situace, kdy žalobce dostane možnost se k takovému doplnění vyjádřit a kdy soud takovou případně doplněnou žalobní argumentaci nebude posuzovat jako opožděnou z hlediska běhu lhůt pro podání žaloby.

[24] Na druhou stranu je nutné uvést, že argumentace se v průběhu řízení velmi zobecnila. Vzhledem k tomu, že soud hodnotí konkrétní postup žalovaného při schválení školení žalobkyň v konkrétním termínu, větší zobecnění tak není namístě, a je nutno posuzovat pouze ty okolnosti, které se vážou k tomuto konkrétnímu termínu.

[25] V souzené věci soud nesouhlasí s důvody, které žalovaný uváděl. K první části argumentace, kterou žalovaný užíval v počátku sporu, tedy skutečnosti, že žalobkyně jsou zaměstnány na dohodu o pracovní činnosti, a proto se nemohou školení účastnit, soud uvádí, že tento argument nemá žádnou oporu ani v namítaném nařízení vlády č. 144/2015 Sb., ale ani ve služebním předpisu, neboť naprosto pomíjí skutečnost, že žalobkyně sice byly v rozhodné době zaměstnány na základě dohody o pracovní činnosti, jednalo se však o státní zaměstnankyně na mateřské/rodičovské dovolené. Tuto skutečnost žalovaný vůbec nijak nerozebral, ačkoliv musí být na první pohled naprosto zřejmá. Proto se k ní soud ani nebude dále vyjadřovat, neboť se jedná o argument, který zjevně nemá žádnou oporu v právních normách, a je zcela v rozporu se skutkovým

stavem a statutem žalobkyň jako státních zaměstnankyň, byť v rozhodné době na mateřské/rodičovské dovolené.

[26] V poslední argumentaci (uvedené v přípisě státního tajemníka o prošetření stížnosti žalobkyň ze dne 1. prosince 2021), která se projevila i ve vyjádření žalovaného k žalobě, soud uvádí, že ani ta neobstojí.

[27] Tato argumentace připouští, že se žalobkyně mohly školení zúčastnit i v případě, že v rozhodné době byly zaměstnány na základě dohody o pracovní činnosti, věcně však hodnotí účelnost vynaložení takových nákladů ve vztahu k těm činnostem, které měly žalobkyně vymezeny v dohodách o pracovní činnosti.

[28] Tento argument podle názoru soudu trpí obdobným nedostatkem, jako zprvu uváděné důvody ze strany žalovaného, tedy pomíjí skutečnost, že žalobkyně v rozhodné době byly státními zaměstnankyněmi, byť na mateřské/rodičovské dovolené, tedy mimo výkon služby. Jak nařízení vlády, tak služební předpis, s touto možností počítá a státní zaměstnanci vymezuje a pracuje s nimi v tomto smyslu. Podle názoru soudu jak z nařízení vlády, tak ale i ze služebního předpisu, plyne, že statut žalobkyň je nutné posuzovat jako státních zaměstnankyň, kterým vznikl služební poměr na základě příslušného služebního rozhodnutí, nikoliv jako zaměstnanců podle dohody o pracovní činnosti. Dohoda o pracovní činnosti je pak v takové situaci pro posouzení statutu žalobkyň bez významu, neboť žalobkyně byly státními zaměstnankyněmi, a jak nařízení vlády, tak služební předpis by se na ně musel vztahovat i v případě, kdy by žádnou dohodu o pracovní činnosti uzavřenou neměly.

[29] Proto argumentace účelnosti využití výdajů na školení se měla vztahovat nikoliv na obsah uzavřených dohod o pracovní činnosti, ale na vymezení náplně činnosti podle služebního zákona (tedy z rozhodnutí o přijetí na služební místo, včetně jeho případné změny, a popisu činností tohoto služebního místa). Nic takového se nestalo a žalobkyně byly posuzovány, jakoby státními zaměstnankyněmi nebyly, což však neodpovídá zjištěné situaci.

[30] Soud si je vědom toho, že na účast na školení není žádný právní nárok a musí o něm rozhodovat představený, kterému nelze dopředu jeho rozhodovací prostor omezovat podmínkami, které by mu v podstatě nařizovaly žádosti vyhovět. Stejně je pochopitelné, že každý služební úřad má omezené rozpočtové zdroje, a některé akce a školení, byť sebelákavější, nemohou být z tohoto rozpočtu realizovány, případně není možné umožnit každému účast na nich z kapacitních důvodů. O nic takového tady však nešlo (nic takového ze vzájemné korespondence účastníků nevyplývá), ač žalovaný tento argument užívá. Za situace, kdy se školení účastnil téměř celý odborný aparát KVZ, je z hlediska argumentace nutné vycházet z toho, proč to byly právě žalobkyně, pro které jako státní zaměstnankyně s vymezeným zařazením a náplní činnosti by školení nemělo být účelné, a v tomto směru neschválení jejich účasti hodnotit. V tomto směru žalovaný nic takového nezjišťoval, rozsáhlejší doplnění provedl ve svém dalším (doplňujícím) vyjádření zaslaném těsně před konáním ústního jednání, na nějž však reagovaly žalobkyně mj. mailem ze dne 24. března 2021, kde je rovněž účast zaměstnankyň na mateřské či rodičovské dovolené vyloučena. Soud z tohoto důvodu (i vzhledem k tomu,

že nemůže v konkrétním rozsudku vyjadřovat obecnější postoje, které by následně v dalších případech představeného v obdobných situacích neúměrně omezovaly) náplň činnosti žalobkyň hodnotit nebude, když se tak nestalo ze strany žalovaného, který navíc uplatňuje před soudem argumentaci o možnostech školení na kurzech SEDUO, kterou žalobkyně následně vyvracejí mailem, který jim byl od žalovaného doručen. Jak však již bylo uvedeno v počátku tohoto odstavce, za situace, kdy se školení odborný aparát KVZ účastnil téměř celý, je minimálně nepochopitelné, proč to byly právě žalobkyně, kdo by kritéria účelnosti vynaložení prostředků nesplňoval. V tomto směru žádná argumentace žalovaného neproběhla, a to ani ve stále doplňovaných vyjádřeních k podané žalobě.

[31] Jako naprosto nedůvodný pak soud odmítá argument žalovaného, že jedna z žalobkyň byla ve služebním poměru na dobu určitou. Jak bylo v tomto soudním řízení prokázáno žalobkyní obsahem rozhodnutí o přijetí do služebního poměru, školení se účastnila polovina státních zaměstnanců, kteří rovněž měli uzavřen služební poměr na dobu určitou. Byla by pak přímá diskriminace, pokud by argument byl veden v té rovině, že jednomu zaměstnanci je účast povolena a jinému srovnatelnému nikoliv. Tato argumentace žalovaného je pak poměrně nelogická, neboť je využívána k úvahám o nepřipustnosti žaloby. Soudu není dost dobře jasné, jak by skončení služebního poměru mělo působit na věcné posouzení skutečností, které nastaly před touto právní událostí za situace, kdy je žalovaná konstatace nezákonnosti zásahu v minulosti.

[32] Rovněž argument, že jedna z žalobkyň je na mateřské dovolené, a proto jí je poskytnuta ochrana tím, že jí není schválena účast na školení, je vyložene nepřávní, a ani zde soudu není jasné, jaké by mateřská dovolená měla mít následky ve sféře práva státního zaměstnance na dalším vzdělávání.

[33] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu považuje za důvodnou a proto konstatoval nezákonnost zásahu podle ust. § 87 odst. 3 s.ř.s. Pro úplnost soud uvádí, že výrok rozsudku přeformuloval na prostý popis zásahu určením času a prostor konání školení, nikoliv výslovným určením toho, která hmotněprávní povinnost byla tímto zásahem porušena (tedy právo na prohlubování vzdělání), neboť takové hodnocení podle názoru soudu má být součástí odůvodnění výroku rozsudku, nikoliv jeho součástí. Soud rovněž vymezení školení provedl bez konkrétního uvedení subjektu a vedoucí školení, neboť taková informace je ve výroku nadbytečná, když nemůže být pochyb o tom, že samotným určením data a místa konání je patrné, o jaký zásah se jednalo.

[34] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci byly úspěšné žalobkyně, mají právo na náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem a odměnou za zastupování advokátem (úkon po 3 100 Kč), a to pro každou žalobkyni, sníženou o 20 %, a režijními paušály po 300 Kč, vše podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů. Úkony jsou ve věci 4 (převzetí věci, seps žaloby, seps repliky a účast u jednání dne 19. 10. 2022). Konkrétní rozpis nákladů řízení je následující: odměna - 3100 Kč x 8 + 21% DPH, odměna snížená o 20%, režijní paušál - 300 Kč x 8 + 21% DPH, soudní poplatek - 2000 Kč x 2, celkové náklady řízení bez vyčíslení DPH : 26 240 Kč, DPH 21% : 4 670,40 Kč, celkové náklady řízení s vyčíslením DPH : 30 910,40 Kč.

Advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, proto je přiznaná odměna a režijním paušál zdanitelným plněním a soud mu tak tyto částky nákladů řízení přiznal zvýšené o tuto daň v zákonné výši.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 19. října 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu